

Els xaolín al «Lonely Planet»

Els monjos xaolín aniran acompanyats de la tradició mística dels wudang i música en directe en la tercera visita al Teatre Tívoli de Barcelona durant tres setmanes el febrer vinent

JORDI BORDES / Milà

● El director i productor austríac Georg Hartmann arrodoneix la tradició dels monjos xaolín (que s'emparenta amb el naixement de la religió budista zen) amb una cosmologia més mística i arraconada d'una Xina preolímpica i que prova de superar el tràngol de la Revolució Cultural. Wudang és un contrapunt de llum blanca sobre la vivacitat, el dinamisme i, en cert punt, agressivitat dels xaolín. Els quinze artistes (dos d'ells, de set i onze anys, que donen l'espontaneïtat i la innocència en un escenari on hi ha dolor silenciós i obsessió per superar-se) van acompanyats de quatre noies que interpreten música tradicional xinesa amb instruments ancestrals. En un segon pla aporten la música que l'escena necessita, prolongant-la si la concentració del monjo ho requereix. L'espectacularitat del vol s'arrodoneix amb la subtil gestualitat i el so que embolcalla.

Shaolin & Wudang és el títol amb què Hartmann insisteix a donar l'altre rostre de la Xina. La que ara s'imposa és la del món econòmic, polític i social. Davant d'una civilització que creix i ho absorbeix tot, que copa el mercat tèxtil i electrònic mundial, hi ha una societat agrícola que manté uns principis mil·lenaris.

Amb la Revolució Cultural es va provar de destruir els monestirs per temor que els monjos (amb una gran estructura d'escoles i temples arreu del país) s'enfrontessin al poder comunista. Unes dècades més tard, però, va ser el mateix govern que es va adonar de l'error i va decidir apostar per recuperar la labor silenciosa dels monjos. Des de ja fa anys, els xaolín acullen joves vinguts de moltes zones del país. A més de l'ensenyament obligatori, se'ls dona un fort entrenament que els converteix en uns alumnes disciplinats en el control de la ment i del dolor. Diferent és el cas dels wudang: amb molta menys transcendència pública, el treball que fan aquests alumnes en aquests monestirs, situats en una zona muntanyosa, poc accessible, a 1.200

Una imatge de l'espectacle, dimarts passat al teatre Ciak, Fabbrica del Vapore de Milà. / MARINA ALESSI

quilòmetres de Beijing, combrega amb el taoisme, un altre bressol de la cultura xinesa. Pràctiques com ara el tai-txi arrenquen de l'experimentació física amb el cos per aconseguir un equilibri entre l'individu i la resta de l'univers. Els wudang se situen dins del cosmos, mentre que els xaolín intensifiquen el seu treball de control del dolor com a extrem per superar les seves pors.

Mística i faquirs

Poc es podia imaginar Hartmann, que avui practica els exercicis bàsics del tai-txi, que catorze anys després de la seva primera investigació continuaria transformant un xou en què, més que explicar cap història, enfoca directament els punts culminants d'aquest entrenament. Els xaolín demostren la seva capacitat d'observació imitant primats, àligues, escorpins i tigres. Practiquen els seus acrobàtics vols. Ja sigui lliures, amb bastons, espases o llances. S'infringeixen cops amb barres de ferro (que trenquen amb un cop al cap), i pals de fusta i posant a prova la resistència de la seva pell aguantant-se volant amb l'únic suport de quatre llances que apunten troncs i cames. També en

contorsionisme demostren la versatilitat del seu cos. Els wudang aporten la serenitat i la mística, tot i que també són mestres en contorsionisme, lluita i salts amplis. Hartmann descarta introduir una altra tradició xinesa, el circ, ja que tot i coincidir en l'espectacularitat, li falla el vessant íntim de l'artista amb la seva mística.

Shaolin & Wudang manté els trumfos d'altres produccions i aprofita l'experiència: cada tres mesos renoven els petits xaolíns que donen l'aire de tendresa i que provoquen el somriure franc de l'audiència. És un espectacle ètnic, de National Geographic i Lonely Planet, que supera la tirania d'una història per mostrar el més folklòric i espectacular d'aquestes tradicions. Amb una il·luminació apropiada, i unes projeccions simples com la factura de l'espectacle, la peça contagia senzillesa pels quatre cantons amb petites dosis d'angúnia i incredibilitat amb les demostracions d'artistes com ara Qi Gong, pròximes a les excèntricitats d'un faquir: aconsegueix arrossegar un home i una dona (més de 100 quilos) subjectant-los per una orella. Diu Hartmann que cada nit és la

mateixa. El pàmpol acaba aixafat però sense cap rastre de vermellor. Abans ha aixecat un noi (potser d'uns 20 quilos) subjectant-lo d'una corda que té lligada a una ventosa clavada al seu estómac.

A Barcelona, al febrer

Més de tres milions d'espectadors han vist alguns dels quatre muntatges de Hartmann sobre la cultura mil·lenària xinesa. Del 4 al 24 de febrer torna a Barcelona per tercer cop. La plaça de Barcelona repta el director, que ha portat el muntatge per tot el món i que el revisa mensualment: és una ciutat amb un sector d'espectadors molt oberts. Tot i que l'espectacle no pretengui reclutar immigrants xinesos («quan se'n van, procuren tallar la relació amb la seva cultura», comenta el director), vol veure com ho rep una ciutat cosmopolita, molt més que el Milà on aquests dies fa temporada. I és que una batuda policial, fa uns mesos, al Xinatown de Milà li ha fet restar presència. Dimarts, els ambaixadors xinesos que seien a primera filera van aplaudir els números de contorsionisme i no es van deixar entabanar pels volts en què ens emmirallàvem els espectadors

europes. Els ballarins reconeixen, honestos, que és difícil exigir-se treballar al màxim quan saben que el públic n'ignora la dificultat. Vaja, que confessen la baixa forma que Ronaldinho amaga, o fan bona la tesi que el Chiquito de la Calzada *cantaor* no dubtava a especular per gires en terres del Pròxim Orient. Els Shaolin tornen acompanyats dels Wudang i d'una música que evoca unes sensacions místiques xineses, totalment ignorades en el Dragon Khan de les finances i la corrupció política d'aquest gegant, que ja temia Napoleó fa 200 anys.

El documental «La leyenda del tiempo», d'Isaki Lacuesta, es projecta a la Xina

● Barcelona. El documental *La leyenda del tiempo*, del director gironí Isaki Lacuesta, es projectarà a la Xina dimarts vinent en el cicle *Documentals d'Espanya*, que promou la Societat General d'Autors i Editors, i en què també participen els cineastes José A. Zorrilla, Adán Aliaga, Antonio Giménez-Rico, Fernando Trueba i David Lara. La mostra es farà de l'11 al 17 de desembre a Suzhou. Camarón de la Isla uneix els protagonistes de *La leyenda del tiempo*, un nen d'ètnia gitana dotat per al flamenc i una infermera japonesa que vol aprendre aquest art però n'és incaç. / EL PUNT

Obrint Pas i Mesclat actuen pels encausats per la crema de fotos del Rei

● Sarrià de Ter. Obrint Pas, Banda Bassotti, Mesclat i DJ Txus actuaran demà dissabte, a partir de les 10 de la nit, al pavelló municipal de Sarrià de Ter, en un concert solidari amb els encausats en el procés per la crema de fotos del rei Joan Carles I. El concert està organitzat per diversos col·lectius per recollir fons per a les despeses originades pel procés judicial. La venda d'entrades va a molt bon ritme, segons l'organització, i està previst que hi hagi autotocars des de diferents ciutats catalanes. / L.P.

801175-974601Y

PUBLICITAT

Vols una casa o prefereixes un pis?

www.elpunthabitatge.cat
La manera més fàcil de trobar un habitatge

EL PUNTHABITATGE